

EESTLASED PÕHJAMAADE MEISTRIVÕISTLUSTEL

Põhjamaade meistrivõistlustest on juba tükk aega mööda läinud, kuid Eesti kestvusratsutamise seisukohalt oli mai lõpus toimunu nii-võrd märkimisväärne, et sellest tasub ka tagantjärele rääkida.

Kalli Kalbre ja Baltimor stardi eel.

TEKST JA FOTOD: ANNE ROHTLA

24. mail võistles Soomes Jämsal Põhja- ja Baltimaade meistrivõistlustel 125 km distantsil esmakordselt Eesti juunior **Kalli Kalbre** hobusel **Baltimor**. Üks kohtunike kogu liikmetest oli **Malle Einaste** ja üks veterinaaridest **Andres Tuvi**. See kõik tundus nii oluline ja põnev, et perekond **Rohtla** ei suutnud panna vastu kiusatusele võistlusi oma silmaga kaema minna. Meie oma hobused ei olnud erinevatel põhjustel võistlusvalmid, seega olime publiku hulgas. Alati on kestvusratsutamise võistlustel Põhjamaades palju sõpru ja tuttavaid, kellega erinevatel aegadel kohtunud oleme, põnev on nende arengut jälgida ning niisama juttu puhuda.

Ette rutates võib öelda, et Eesti esindajad said oma ülesandega suurepäraselt hakkama. Kalli tuli kolme tugeva Rootsi juuniori järel tublile neljandale kohale. (Rootslaste hooldetiim uuris viimase ringi alguses binoklist hoolega, millal Baltimor koos Kalliga silmapiirile ilmub – ei saanud nad end väga kindlalt

tunda.) Kolme esimese keskmine kiirus oli 18,16 km/t, Kallil ja Baltimoril 17,48 km/t.

Seda, et võistlus ei olnud väga kerge, näitas asjaolu, et täiskasvanutest lõpetas üheksa ja maha võeti kümme võistlejapaari. Võitjaks tuli **Olaug Espeli Carstensen** Norrast hobusel **Jubilee**, keskmise kiirusega 19,25 km/t. Juunioridest lõpetas edukalt viis paari kaheksast.

Kui keegi küsiks minu arvamust, siis parim viis õppimiseks ja kogemuste saamiseks on just võistlustel käimine. Kui seal silmad-kõrvad lahti hoida ja hiljem enda ja teiste tegemisi analüüsida, on kasu kolossaalne. Mida kõrgemale sihid seatud, seda suurematel võistlustel õppimas käia tuleks.

Uurisin Kalli Kalbre ja tema ema **Õnne Halliko** käest, kuidas on neil õnnestunud inglise täisverelisest Baltimorist araablastele võrdväärne vastane treenida ja mis nad ise sellest võistlusest arvasid.

Kalli, millal tundsid, et Baltimor võiks olla valmis Põhjamaade meistrivõistlustel 120 km sõitma?

Arvan, et eelmisest sügisest, pärast kolmandat 80 km distantsi oli paras aeg proovida 120 km. Taastumine oli väga hea ja hobuse tervis korras.

Kuigi 120 km kvalifikatsioon oli hobusele raske, ja mulle endale veel eriti, võib öelda, et tõeline kestvusratsutamine algabki siit.

Kuidas valmistusite, kas kõik läks plaanipäraselt?

Hoidsime hobust, söötsime hästi ja proovisime mitte üle treenida. Jah, ja kõik läks ilusti plaanipäraselt.

Kas võistlus kulges nii nagu olid ette kujutanud? Või tuli ette palju ootamatusi, üllatusi?

Peaaegu nagu olin ette kujutanud, kuigi ikkagi väga erinev sellest, mis toimub meil Eestis. Oli näha, kuidas teised oli korralikult ette valmistatud, kindlasti oli neil ka palju kogemusi. Rootslastel olid isegi veepudelid ja ämbrid rahvusvärvides. Rääkimata varustusest.

Halb üllatus oli ka. Viimasele ringile minnes avastasime, et vetarsti abi oli kaardile märkinud vale stardiaja, 10 minutit meie kahjuks. See oli meeletu segadus, mis siis lahti läks. Ise läksin rajale, teised askeldasid edasi. Eriti halvasti mõjus juhtunu mulle. Oleksin pidanud startima kõige ees, aga selle kuue minutiga, mis ma kaotasin, läksid kolm rootslast juba rajale. Järgi sõita on väga raske, jõud oli otsas. Aga pärast vist ikka arvutati aeg õigeks.

Kuidas töötas hooldetiim?

Vaat siin oleks vaja palju tööd teha! Nad ei jõudnud mulle järele, kuid tänu Rohtlate abile polnud hullu. Ema oli vetpunktis hea traaviesitleja, saime kõik kõhutaie naerda.

Malle Einaste ja Andres Tuvi.

NBC esikolmik: II Jessica Holmberg (Rootsi), I Olaug Espeli Carstensen (Norra), III Ellen Suhr (Norra)

Veepaus – Heigo ja Hugo Rohtla Kallile ja Baltimorile vett ulatamas.

Mida sellest võistlusest õppisid?

Oh, palju! Aga rohkem oleks vaja välisvõistluste kogemusi.

Õnne, räägi veidi Baltimori eluloost ja senisest karjäärist.

Ostsime Baltimori 2004. aastal Võrumaalt kolmeaastase täkuna. Ta oli metsik ja äkiline, esimesed katsed selga minna oli tõeline katsumus. Praegu mõeldes uskumatu, eks! Kuu aega vaeva ja juba tegime metsas jalutusringe, väike poni juhina ees ja meie järel. Nüüdseks on Baltimor kasvanud väga kuulekaks ja heatahtlikuks ruunapoisiks, kes kunagi midagi ei karda ning on jäägitult ratsanikule pühendunud.

Rännakut olin kunagi ise proovinud, nii 1990ndate lõpus ja tundus kuidagi sobilik ala pärast galoppide kadumist. Kuna hobune oli noor ja esimesel aastal sai proovitud vaid 30 km distantsi, oli aega tegeleda ka ratsastuse ja hüppamisega. Mina ja mõlemad tüdrukud Kalli ja Kairit sõidame takistussõitu kuni 100 cm, üle selle läheb paljuks. Koolisõitu tegin A klassi tasemel.

Kes võistelda saab, selle otsustame liisutõmbamise teel. Üle kahe korra ei tohi hobune ühel päeval startida.

Baltimori saavutused: 2007. aasta koolisõidu karikasarja harrastajate klassi teine koht, 2007. ja 2008. a Veskimetsa Talverõõmude ja Suvekarika takistussõidus kolmas ja neljas koht madalamas parkuuris. Tõeline mitmevõistleja!

Tõsisem treeningaeg langeb jaanuari ja märtsi vahele. Treenimine toimub meil põhimõttel, et vähem on parem ja ega hooajal palju aega treenimiseks ei jäägi. Iga võistlus on ju treening.

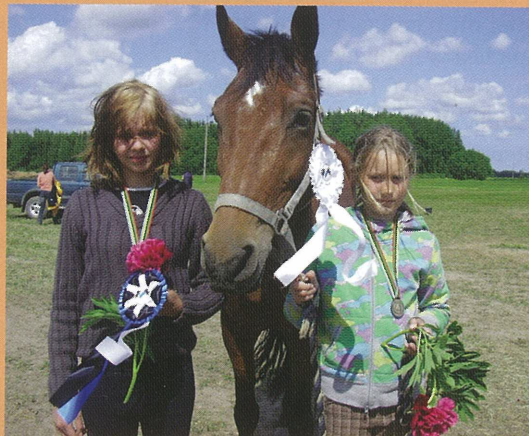
Kuidas Baltimoriga nendel võistlustel rahule jäid?

Enne võistlust oli ikka meeletu hirm, et miski läheb valesti, eksivad ära, hakkab lonkama. Kuid kokkuvõttes olid nad ikka väga tublid, nii Kalli kui ka Baltimor. Eks sai natuke liiga palju ette pabistatud.

Mida teeksid järgmisel korral teistmoodi või paremini?

Meie suurimaks probleemiks on ikkagi hooldusmeeskonna tööjaotus. Seda vist õpetab ainult elu ja kogemused, sellest raamatuid ei kirjutata. Ideaalis peaks töö käima nagu vormelisõidus.

Kokkuvõtteks võib tõdeda, et eestlaste invasioon rahvusvahelisse kestvusratsutamisesse läks edukalt. Seda kinnitasid võistlejate tiimi, Andres Tuvi ja Malle Einaste rõõmsad näod lõpubanketil. Kõik osalejad said juurde kogemusi, uusi sõpru ja loodetavasti motivatsiooni jätkamiseks.

Lühiuudised

Kairit Kalbre (I koht), Fiasko ja Britt Truuts (III koht).
Foto: Malle Einaste

7. juunil toimusid Tartu lähedal Saksa tallis Eesti meistri-võistlused kestvusratsutamises juunioridele. Osavõtjaid oli kaheksa. Vahva oli näha nooremat põlvkonda, kes ema-isa, õdede-vendade kõrval tublideks kestvusratsutajateks kujunenud.

Hobustest liikusid esikolmikus „vanad kalad“ Fiasko, Jadu ja Baltimor, kes on varem teiste ratsutajatega suuri tegusid teinud.

51 km pikkuse võistluse võitis teravas lõpuheiluses Kairit Kalbre hobusel Baltimor, teise koha sai Hanna Rohtla Jadul, nende mõlema keskmine kiirus oli 23,50 km/t. Kolmas oli Britt Truuts Fiaskol, keskmine kiirus 23,49 km/t.

Võitja Priidu Tikk.

Ponide kestvusratsutamise Eesti meister selgus 28. juunil Jõgevamaal Vilina külas. Selle suve esimesel tõeliselt palav päeval startis tiitli järele kuus poni ja ratsutajat.

Võitjaauhinna viis koju Priidu Tikk (hobusel Arhuuskonventsioon, keskmine kiirus 16,39 km/t). Priidu kätte on jõudnud kord vanemate vendade kannul Hiiumaa kestvusratsutamisele au ja kuulsust tuua. Teine koht läks Liivar Laksile ja Sheikile (16,37 km/t), kolmas koht Mari-Liis Tammelehele Donna-Bellal (16,20 km/t).